

NOCTURNE.
(TÓ MELLETT.)

Éjnek ölen, éjtél tükörén:
acheroni vizen
Az esti szél már szárnyaszegetten
álomba pihen,
De acél lapjáról a tévedt csillagok fénye
az égnek izen.

Túl a sötét, körül a sötét:
zuhatag;
Szűri a csönd hálóján — széjjel oszolva
az árja szakad . . .
Tétova kéz keresőn híg falba, selyem-
hálóba akad.

Tétova kéz világtalanul tapogat hálón,
híg falon át,
Szikrát fog feketén alvadt levegőből
az újjakon át —
Rémület szikra a borzadt lélekig. űzi
villanyfolyamát.

Mi nyújtja ki nyúlós tapogatóit
ott a sötétben?
Baljós sziszegéssel kúszik nesztelenül
a csöndnek ölében . . .
Mi suhan símán — subogón keringve
pokol eltökélten

Káoszba zilált és vétlenül dermedt
lelkem elé . . .?
Mi tépi a hálót — ionadékat gúzsba
ki tekeré?
Ki hajlik az éj fényes, feketéllő
tükre felé?

Mért mozdul a — mért inog úgy a sötétség
híg fala, gátja?
Mért indul az éj titkos zuhatagja,
fekete árja?
Mért fonja be léptem a selymes háló
csalfa hinárja?

Mért rázza kísértet-kéz az Ős-éj ködpatotáját —
ránk hadd omoljék?
Mért oly világos az éj, hogy éjszakábbak a nappalaink
mint e sötétség
Mért — ó mért hajlik a sors — tán hogy az élet
titka bomoljék . . .?

Mért hajlik a Sorsom az éj feketéllő — az éj acheroni
tükre felé . . .?

(Budapest.)

RITÓÓK EMMA.